

WYROK

Warszawa, 29 maja 2026 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Ernest Klauziński

Protokolantka: Klaudia Kwadrans

po rozpoznaniu na rozprawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej
27 kwietnia 2026 r. przez odwołującego: Microsystem spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gdańsku w
postępowaniu prowadzonym przez zamawiającego: Uniwersytet Gdański z siedzibą w Gdańsku

orzeka:

1. Uwzględnić odwołanie i nakazać zamawiającemu:
 - 1.1 unieważnienie czynności wyboru oferty najkorzystniejszej,
 - 1.2 unieważnienie czynności odrzucenia oferty odwołującego,
 - 1.3 dokonanie ponownej oceny ofert w postępowaniu.
2. Kosztami postępowania obciążyć zamawiającego i zaliczyć w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 15 000 zł 00 gr (piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez odwołującego tytułem wpisu od odwołania, 3 600 zł 00 gr (trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) stanowiącą koszt wynagrodzenia pełnomocnika odwołującego.
3. Zasądzić od zamawiającego na rzecz odwołującego 18 600 zł 80 gr (osiemnaście tysięcy sześćset złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Na orzeczenie - w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga
za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Zamówień
Publicznych.

Przewodniczący

Uzasadnienie

Uniwersytet Gdański z siedzibą w Gdańsku (dalej: Zamawiający) prowadzi na podstawie przepisów ustawy z 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (dalej: Pzp) postępowanie w trybie przetargu nieograniczonego pn. „Świadczenie usługi przeglądu, serwisu i konserwacji systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV) w obiektach Uniwersytetu Gdańskiego, nr sprawy 5BIO.291.1.-50.2025.MK, zwane dalej postępowaniem.

Ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej
11 sierpnia 2025 r., nr publikacji ogłoszenia: 524971-2025, nr wydania Dz.U. S: 152/2025.

27 kwietnia 2026 r. wykonawca Microsystem spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w Gdańsku (dalej: Odwołujący), wniósł odwołanie i zarzucił Zamawiającemu naruszenie:

1. art. 226 ust. 1 pkt 10 Pzp w zw. z art. 239 ust. 1 Pzp w zw. z art. 16 pkt 1-3 Pzp
w zw. z art. 41 ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług („ustawa o VAT”) przez
odrzucenie oferty Odwołującego z powodu błędu w obliczeniu ceny polegającego na określeniu niewłaściwej
stawki podatku VAT w wysokości 23%
dla pozycji od numeru 57 do numeru 81 formularza cenowego stanowiącego załącznik nr 1a do SWZ, zamiast
obniżonej stawki podatku VAT w wysokości 8%, podczas
gdy oferta Odwołującego nie zawiera błędów w obliczaniu ceny, a zastosowana przez Odwołującego
podstawowa stawka podatku VAT w wysokości 23% dla pozycji
od numeru 57 do numeru 81 formularza cenowego stanowiącego załącznik nr 1a
do SWZ - zamiast stawki preferencyjnej była prawidłowa i została ustalona przez Odwołującego zgodnie z
przepisami ustawy o VAT, co dodatkowo zostało wykazane przez Odwołującego w wyjaśnieniach treści oferty z
16 października 2025 r.

Odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania i nakazanie Zamawiającemu:

1.unieważnienia czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, ponowienia badania i oceny ofert z uwzględnieniem oferty złożonej przez Odwołującego.

W uzasadnieniu odwołania Odwołujący wskazał m. in.:

Zamawiający we wzorze formularza cenowego (załącznik nr 1a do SWZ) nie określił żadnej stawki podatku VAT dla poszczególnych pozycji wskazanych w tym załączniku, a obowiązek określenia prawidłowej stawki podatku VAT spoczywał po stronie wykonawców składających ofertę.

Zgodnie z rozdziałem XV punkt 2 SWZ wykonawcy mieli wypełnić załącznik nr 1a do SWZ - formularz cenowy - wskazując dla poszczególnych pozycji, które odnosiły się do rodzaju systemu i lokalizacji obiektów, m.in. cenę jednostkową netto za usługę kwartalną (kolumna 5), stawkę podatku VAT wyrażoną w procentach (kolumna 6) oraz kwotę podatku VAT (kolumna 7). Odwołujący prawidłowo w swojej ofercie, w załączniku nr 1a do SWZ, we wszystkich wymaganych pozycjach w kolumnie nr 6 (stawka podatku VAT wyrażona w procentach) wskazał obowiązującą dla niniejszego zamówienia stawkę VAT wynoszącą 23 %.

Odwołujący dodatkowo, na wezwanie Zamawiającego do wyjaśnień treści oferty w zakresie przyjętej stawki podatku VAT (w wysokości 23%) dla pozycji od numeru 57 do 81 formularza cenowego (załącznik nr 1a do SWZ) w sposób szczegółowy i obszerny wyjaśnił podstawy

dla przyjęcia wskazanej stawki podatku VAT w odniesieniu do tych pozycji. Wyjaśnienia Odwołującego potwierdzały zatem, że zastosowana stawka podatku VAT 23 % jest zgodna z przepisami ustawy o VAT.

Z konstrukcji podatku VAT wynika, że ustalenie właściwej stawki VAT należy do obowiązków podatnika, czyli podmiotu dokonującego sprzedaży towarów lub świadczącego usługi.

To właśnie sprzedający, na podstawie bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy o VAT, powinien ocenić, czy dana transakcja podlega opodatkowaniu stawką podstawową 23%,

czy też może być objęta obniżoną stawką VAT 8%. Co istotne, w razie nieuprawnionego zastosowania obniżonej stawki VAT to sprzedający poniesie negatywne konsekwencje związane z błędnym opodatkowaniem, w szczególności w postaci konieczności uregulowania zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę i ewentualną dodatkową sankcją VAT.

Co więcej będzie obciążać go również ryzyko odpowiedzialności karnoskarbowej.

Oczywiście, Odwołujący zgadza się z Zamawiającym, że obowiązek weryfikacji prawidłowości zastosowanej przez wykonawców stawki podatku VAT w złożonych ofertach (w przypadku braku określenia przez Zamawiającego stawki VAT w SWZ, czyli tak jak miało to miejsce

w Postępowaniu), spoczywa na Zamawiającym. Natomiast Zamawiający dokonując analizy tej kwestii powinien ograniczyć się wyłącznie do oceny prawidłowości przyjętej w ofercie Odwołującego stawki podatku VAT, w tym zobowiązany jest wziąć pod uwagę całokształt informacji wskazanych w ofercie Odwołującego oraz wyjaśnień dotyczących przyjętej

w pozycjach od 57 do 81 stawki podatku VAT w wysokości 23%, a także uwzględniając charakter zamówienia objętego Postępowaniem.

Skoro Zamawiający nie „narzucił” w Postępowaniu stawki podatku VAT, która winna znaleźć zastosowanie, to winien każdorazowo badać, czy wykonawca zastosował do kalkulacji ceny stawkę VAT w prawidłowej wysokości. Tymczasem, Zamawiający nie dokonał wszechstronnej, obiektywnej oceny przedstawionych przez Odwołującego wyjaśnień z 16 października

2025 r., w tym pominął kompleksowość usługi będącej przedmiotem zamówienia w niniejszym Postępowaniu oraz w sposób arbitralny przyjął, że stawka podatku VAT dla pozycji od numeru 57 do 81 formularza cenowego jest preferencyjna i wynosi 8%. Zamawiający wspomina jedynie w informacji o odrzuceniu oferty Odwołującego (strona 3), że dokonał stosownej analizy prawnej i podatkowej, natomiast nie przekazał Odwołującemu owych analiz.

Odwołujący w tym miejscu pragnie wskazać, że Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ w trakcie trwania Postępowania złożył wnioski o odrzucenie oferty Odwołującego powołując się m.in. na błąd w obliczeniu ceny polegający na zastosowaniu nieprawidłowej w ocenie Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ - stawki podatku VAT dla pozycji od 57 do 81 formularza cenowego twierdząc,

że właściwą stawką podatku VAT w tych pozycjach jest stawka VAT wynosząca 8%. Przedmiotowy wniosek jest oczywisty z punktu widzenia Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ, gdyż podmiot ten właśnie taką stawkę podatku VAT w odniesieniu do pozycji od 57 do 81 formularza oferty zastosował.

Dowód: Wniosek Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ z 22 października 2025 r. o odrzucenie oferty Odwołującego w aktach Postępowania.

Jednakże, Zamawiający nie może bezrefleksyjnie przyjmować tego rodzaju „donosów” konkurentów, które nie są poparte żadnymi analizami, dowodami, ani twierdzeniami mogącymi faktycznie prowadzić do tego rodzaju w ocenie

Odwołującego błędnych wniosków dotyczących przyjętej stawki VAT dla określonych pozycji usług objętych zamówieniem. Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ w swoim wniosku o odrzucenie oferty Odwołującego wskazało jedynie, że W przedstawionym przez Microsystem Sp. z o.o. Załączniku nr 1a do SWZ Formularz cenowy (pozycje od 57 do 81) wykonawca wykazał nieprawidłową stawkę podatku VAT 23%, a powinno być 8%. Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ nie przedstawiło żadnej

analizy przepisów ustawy o VAT czy interpretacji podatkowych mających zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Odwołującego, nie da się nie zauważyć, że celem wniosku o odrzucenie oferty złożonym przez Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ była de facto próba „ratowania” przez Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ swojej oferty, która w tym zakresie właśnie w pozycjach

od 51 do 87 formularza cenowego - zawierała błędy w obliczaniu ceny polegające na zastosowaniu nieprawidłowej stawki podatku VAT wynoszącej 8%.

Jednocześnie zastanawiające, w ocenie Odwołującego jest to, że Zamawiający bezrefleksyjnie przyjął wniosek Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ odrzucając ofertę Odwołującego na tej podstawie, a samodzielnie nie powziął żadnych wątpliwości i nie skierował żadnego zapytania do Konsorcjum ISES-TELŁĄCZ w kwestii wyjaśnień zastosowania przez ten podmiot obniżonej stawki podatku VAT 8% dla pozycji od 57 do 81 formularza ofertowego. Podkreślenia wymaga (kwestia ta będzie rozwinięta w dalszej części odwołania),

że stosowanie preferencyjnej, obniżonej stawki podatku VAT wynoszącej 8% nie może być dowolne i dobrowolne, a musi wynikać z konkretnie określonych okoliczności wynikających z przepisów prawa.

Zamawiający przyjął wybiórczą i niekorzystną dla Odwołującego interpretację informacji

i wyjaśnień przedstawionych przez Odwołującego, pomijając kompletnie ich pełną treść. Taka ocena miała charakter arbitralny i prowadziła do wniosków niewynikających z materiału sprawy, a konsekwencji doprowadziła do błędnego uznania, że oferta Odwołującego

w tym zakresie zawierała błędy w obliczeniu ceny skutkujące koniecznością odrzucenia jego oferty z Postępowania. Z taką oceną Odwołujący stanowczo się nie zgadza, co Odwołujący wykazuje poniżej.

Przeгляд, serwis i konserwacja jako świadczenie kompleksowe

W informacji o wyborze najkorzystniejszej oferty Zamawiający wskazał jedynie, że naczelną zasadą dotyczącą stawki podatku VAT jest, że każda czynność powinna być uznawana

za samodzielną i niezależną i jako taka powinna stanowić odrębny przedmiot opodatkowania. Wyjątek w tym zakresie dotyczy świadczeń kompleksowych, w przypadku których przyjmuje się, że mamy do czynienia ze świadczeniem głównym i świadczeniami pomocniczymi, które łącznie ze świadczeniem dominującym stanowią nierozdzielalną całość i jako takie podlegają opodatkowaniu taką stawką VAT jaka jest właściwa dla świadczenia głównego. W ocenie Zamawiającego, czynności serwisu i konserwacji systemów SSWiN, SKD, CCW w obiektach Uniwersytetu Gdańskiego, o których mowa w pozycjach od 57 do 81 formularza cenowego — załącznika nr 1a do SWZ, dotyczących Hotelu Asystenckich i Domów Studenckich, są czynnościami samodzielnymi i niezależnymi i stanowią odrębny przedmiot opodatkowania. Nie są to świadczenia pomocnicze, które łącznie ze świadczeniem dominującym stanowiłyby nierozdzielalną całość.

Nie zgadzając się z powyższym stanowiskiem Zamawiającego, Odwołujący wskazuje,

że chociaż zasadniczo każde świadczenie dla celów opodatkowania VAT traktuje się jako odrębne i niezależne, to jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w szczególności wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”) w sytuacji, gdy jedno świadczenie obejmuje z ekonomicznego punktu widzenia kilka czynności służących temu samemu celowi gospodarczemu, świadczenie to nie powinno być sztucznie dzielone dla celów podatkowych. Aby móc wskazać, że dane świadczenie jest świadczeniem złożonym (kompleksowym), powinno składać się ono z różnych czynności, których realizacja prowadzi jednak do jednego celu. Na świadczenie kompleksowe składa się więc kombinacja różnych czynności, prowadzących do realizacji określonego celu - do wykonania świadczenia głównego, na które składają się różne czynności pomocnicze. Natomiast czynność należy uznać za pomocniczą, jeśli nie stanowi ona celu samego w sobie, lecz jest środkiem

do pełnego zrealizowania lub wykorzystania świadczenia zasadniczego. Pojedyncza czynność traktowana jest zatem jak element świadczenia kompleksowego wówczas, jeżeli cel świadczenia czynności pomocniczej jest zdeterminowany przez czynność główną. Zatem,

z ekonomicznego punktu widzenia, świadczenie nie powinno być dzielone dla celów podatkowych wówczas, gdy tworzyć będzie jedno świadczenie kompleksowe, obejmujące kilka świadczeń pomocniczych.

Stanowisko takie przedstawił TSUE w wyroku z 25 lutego 1999 r., nr C-349/96, Card Protection Plan Ltd (CPP) przeciwko Commissioners of Customs and Excise, stwierdzając, że: Pojedyncze świadczenie ma miejsce zwłaszcza

wtedy, gdy jedną lub więcej części składowych uznaje się za usługę zasadniczą, podczas gdy inny lub inne elementy traktuje

się jako usługi pomocnicze, do których stosuje się te same zasady opodatkowania,

co do usługi zasadniczej. Usługę należy uznać za usługę pomocniczą w stosunku do usługi zasadniczej, jeśli nie stanowi ona dla klienta celu samego w sobie, lecz jest środkiem

do lepszego wykorzystania usługi zasadniczej.

Podobnie w wyroku z 27 października 2005 r. w sprawie C-41/04 Levob Verzekeringen BV

v. OV Bank NV przeciwko Staatssecretaris van Financien, TSUE wskazał, że czynność złożona z jednego świadczenia w sensie ekonomicznym nie powinna być sztucznie rozdzielana, by nie zakłócać funkcjonowania podatku VAT. W ocenie TSUE, że świadczeniem kompleksowym mamy do czynienia, jeśli dwa (lub więcej) świadczenia (lub czynności) są tak ściśle związane, że stanowią one obiektywnie jedno tylko nierozzerwalne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny (pkt 22 wyroku). W tym miejscu warto zwrócić uwagę na opinię Rzecznik Generalnej TSUE Juliane Kokott z 22 października 2020 r. do sprawy C-581/19 Frenetikexito - Unipessoal Lda przeciwko Autoridade Tributária

e Aduaneira, gdzie wskazano, że: W przypadku jednego świadczenia złożonego kilka elementów świadczenia tworzy świadczenie sui generis. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału takie świadczenie występuje w sytuacji, w której dwa lub więcej elementów albo dwie

lub więcej czynności dokonane przez podatnika są ze sobą tak ściśle związane, że tworzą obiektywnie tylko jedno, niepodzielne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny. Trybunał ustala, czy ma to miejsce, określając elementy charakterystyczne, a tym samym istotę danej transakcji, z punktu widzenia przeciętnego konsumenta. Rzecznik Generalna Juliane Kokott w ww. opinii, wskazała również, że: wskazówką świadczącą o istnieniu jednego świadczenia złożonego jest też jednolity cel gospodarczy transakcji. Jeżeli przeciętnemu świadczeniobiorcy zależy właśnie na połączeniu kilku świadczeń, przemawia to za istnieniem jednego świadczenia złożonego, W świetle orzecznictwa Trybunału jedno świadczenie złożone występuje wtedy, kiedy wszystkie elementy świadczenia są niezbędne dla osiągnięcia jego celu.

Dodatkowo zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem TSUE, charakter danego świadczenia należy oceniać biorąc pod uwagę punkt widzenia nabywcy oraz cechy charakterystyczne tego świadczenia (tak: wyrok TSUE z 21 lutego 2008 r. w sprawie C-425/06 Part Service srl,

pkt 51-53; z 11 czerwca 2009 r. w sprawie C-572/07 RLRE Telimer Property sro, pkt 17-19 oraz z 19 listopada 2009 r. w sprawie C-461/08 Don Bosco Onroerend Goed BV, pkt 36-38). Podsumowując zatem powyższe, świadczenie kompleksowe ma miejsce wówczas,

gdy relacja poszczególnych czynności (świadczeń) wykonywanych na rzecz jednego nabywcy, dzieli je na świadczenie podstawowe i świadczenia pomocnicze lub poszczególne czynności są tak ściśle związane, że stanowią one obiektywnie jedno nierozzerwalne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny. Dla ustalenia,

czy w danym przypadku mamy do czynienia ze świadczeniem złożonym, czy też zespołem odrębnych świadczeń, istotne jest dokonanie analizy danej transakcji z punktu widzenia jej znaczenia ekonomicznego oraz z punktu widzenia odbiorcy świadczenia rozumianego jako przeciętny konsument.

Skoro zatem Zamawiający nie dokonał rozróżnienia pomiędzy przeglądem, serwisem

a konserwacją, w szczególności traktując je jednolicie i nie dedykując im odrębnych pozycji

w formularzu cenowym a odnosząc się jedynie do miejsca świadczenia usługi wskazując

na konkretną lokalizację Hotelu Asystenckiego lub Domu Studenckiego, to uznać należy,

że również z perspektywy Zamawiającego świadczenia te stanowią w istocie jedno świadczenie kompleksowe, służące realizacji tego samego celu gospodarczego jakim jest utrzymanie sprawności systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV).

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie przyjętym w § 4 pkt 1 projektu umowy będącej załącznikiem do SWZ sposobem rozliczeń: "Wykonawca będzie wystawiał faktury częściowe w okresach kwartalnych (po zakończeniu danego kwartału), na kwoty wynikające z formularza cenowego [...]. Faktura za pierwszą usługę kwartalną będzie mogła być wystawiona po wykonaniu pierwszej usługi kwartalnej i podpisaniu protokołu odbioru usługi kwartalnej.

Co więcej, stosownie do § 5 pkt 16 projektu umowy: "Po wykonaniu każdej usługi kwartalnej, Wykonawca ma obowiązek sporządzić protokół odbioru usługi kwartalnej obejmujący wszystkie czynności objęte przedmiotem zamówienia, Protokół odbioru usługi kwartalnej, stanowiący podstawę do wystawienia faktury, musi zostać podpisany bez zastrzeżeń przez jedną z osób umocowanych do reprezentacji Wykonawcy". Powyższe dodatkowo wskazuje, że Zamawiający konsekwentnie traktuje przedmiot świadczenia jako jedną usługę rozliczaną w kwartalnych okresach rozliczeniowych, bez wyodrębniania poszczególnych świadczeń.

Biorąc pod uwagę powyższe należy zdaniem Odwołującego uznać, że świadczenie usługi przeglądu, serwisu i konserwacji systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV) stanowi świadczenie kompleksowe, gdyż wszystkie czynności wykonane w jego ramach są ze sobą tak ściśle powiązane, że obiektywnie tworzą w aspekcie gospodarczym jedną całość, której rozdzielenie miałoby sztuczny charakter. Skoro zatem świadczenie usługi przeglądu, serwisu i konserwacji systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV) stanowi świadczenie kompleksowe mające na celu utrzymanie sprawności systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV), dla którego na gruncie VAT nie przewidziano opodatkowania stawką VAT 8%, zastosowanie znajdzie zatem w tym zakresie opodatkowanie podstawową stawką VAT 23%. Zamówienie dotyczyło usług związanych z przeglądem, serwisem oraz konserwacją systemów. Zgodnie z przepisami ustawy o VAT, czynności takie jak przegląd czy serwis nie kwalifikują się do zastosowania obniżonej 8% stawki VAT (na gruncie VAT preferencja ta może dotyczyć wyłącznie konserwacji). Należy przy tym zaznaczyć, że przegląd i serwis i konserwacja nie są pojęciami tożsamymi. Zgodnie ze Słownikiem języka polskiego PWN: „przegląd” to «przeglądanie czegoś w celu dokonania oceny, kontroli itp.», „serwis” to «obsługa w zakresie napraw lub konserwacji sprzętu», z kolei „konserwacja” to «zabiegi mające na celu utrzymanie czegoś w dobrym stanie».

Na gruncie VAT własną definicję mają roboty konserwacyjne w budynkach i są to zgodnie z art. 41 ust. 12 d ustawy o VAT, roboty mające na celu utrzymanie sprawności technicznej elementów budynku lub jego części, inne niż remont. Dla czynności, dla których przepisy ustawy o VAT nie przewidują odrębnych definicji, uzasadnione technikami wykładni przepisów prawnych jest posługiwanie się ich słownikowymi definicjami. W świetle powyższego serwis jest niewątpliwie pojęciem najszerszym. Serwis to bowiem obsługa techniczna obejmująca działania związane z przeglądami i konserwacją, ale też naprawą lub dostarczaniem części zamiennych do sprzętu. Sama konserwacja natomiast ma na celu podejmowanie działań mających na celu wyeliminowanie potencjalnych usterek, zanim wystąpią. Przegląd z kolei służy ocenie stanu urządzeń i ewentualnemu ujawnieniu powstałych usterek. Jeśli zatem, któreś z przedmiotowych świadczeń stanowi świadczenie główne to z pewnością serwis, dla którego na gruncie VAT nie przewidziano opodatkowania stawką VAT 8% i wobec którego przegląd i konserwacja mają ewentualnie charakter pomocniczy. Ponownie należy zatem stwierdzić, że właściwe będzie w tym zakresie opodatkowanie podstawową stawką VAT 23%.

Z analizy § 5 projektu umowy będącej załącznikiem do SWZ jednoznacznie wynika, że podstawowym celem umowy jest zapewnienie ciągłości działania systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV) przez bieżące reagowanie na awarie i dokonywanie stosowanych napraw, a nie jedynie wykonywanie okresowych przeglądów i konserwacji. Zdaniem Odwołującego się szczegółowe uregulowanie sposobu zgłaszania awarii, czasu reakcji serwisu, terminów usuwania usterek, świadczy o tym, że usługi serwisowe polegające na reagowaniu na awarie i ich usuwaniu stanowią świadczenie główne umowy, natomiast pozostałe czynności mają ewentualnie charakter pomocniczy i nie stanowią celu samego w sobie.

Przegląd, serwis i konserwacja jako świadczenia niezależne

W tym miejscu należy wskazać, że nawet gdyby przyjąć za Zamawiającym, że czynności przeglądu, serwisu i konserwacji systemów SSWiN, SKD, CCTV w obiektach Uniwersytetu Gdańskiego, o których mowa w pozycjach od 57 do 81 formularza cenowego dotyczących Hoteli Asystenckich i Domów Studenckich, są czynnościami samodzielnymi i niezależnymi

i stanowią odrębny przedmiot opodatkowania, świadczenia powinny podlegać opodatkowaniu według stawki VAT 23%. Zamawiający ten fakt pominął, nie odnosząc się w jakikolwiek sposób do przedstawionych przez Odwołującego wyjaśnień co do kluczowych kwestii, jakimi jest

brak objęcia hoteli i domów studenckich definicją obiektów budownictwa mieszkaniowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w wezwaniu do udzielenia wyjaśnień treści oferty z 13 października 2025 r. Zamawiający wezwał Odwołującego do udzielenia wyjaśnień

i wskazania podstawy obliczenia stawki podatku VAT dla pozycji od 57 do 81 formularza cenowego - załącznika nr 1a do SWZ, szczególnie w świetle art. 41 ust. 2 ustawy o VAT,

w tym załącznika nr 3 do tej ustawy. Załącznik ten nie przewiduje jednak objęcia stawką

8% usług będących przedmiotem zamówienia tj. świadczenie usługi przeglądu, serwisu

i konserwacji systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV) w Hotelach Asystenckich i Domach Studenckich.

Ewentualne dążenie Zamawiającego do objęcia stawką VAT 8% czynności przeglądu, serwisu i konserwacji systemów SSWiN, SKD, CCTV w obiektach Uniwersytetu Gdańskiego, o których mowa w pozycjach od 57 do 81 formularza

cenowego, dotyczących Hotelu Asystenckich

i Domów Studenckich musiałoby - zdaniem Odwołującego - opierać na art. 41 ust. 12 ustawy o VAT. Na podstawie art. 41 ust. 12 ustawy o VAT, stawkę VAT 8% stosuje się do:

1. dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji, przebudowy lub robót konserwacyjnych dotyczących obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym;
 2. robót konserwacyjnych dotyczących:
 3. obiektów budownictwa mieszkaniowego lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych,
 4. lokali mieszkalnych w budynkach niemieszkalnych sklasyfikowanych w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w dziale 12
- w zakresie, w jakim wymienione roboty nie są objęte tą stawką na podstawie pkt 1.

Zatem jak wynika z powołanych powyżej przepisów, warunkiem zastosowania 8% stawki VAT, na podstawie art. 41 ust. 12 ustawy o VAT, jest spełnienie dwóch przesłanek, tj.:

1. zakres wykonywanych czynności musi dotyczyć dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji, przebudowy lub robót konserwacyjnych dotyczących obiektów budowlanych lub ich części,
2. obiekty budowlane lub ich części, których dotyczą ww. czynności, muszą być zaliczane do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Odnosząc się do pierwszej z powyższych przesłanek, należy zwrócić uwagę,

że z perspektywy przedmiotowej sprawy istotne są wyłącznie roboty konserwacyjne,

dla których na potrzeby stosowania stawki VAT 8% ustalono odrębną definicję. Zgodnie

z art. 41 ust. 12d ustawy o VAT, przez roboty konserwacyjne, o których mowa w ust. 12, rozumie się roboty mające na celu utrzymanie sprawności technicznej elementów budynku lub jego części, inne niż remont.

Z perspektywy przedmiotowej sprawy istotnym jest, że na podstawie powyższego przepisu opodatkowaniu stawką VAT 8% mogą podlegać jedynie roboty konserwacyjne i wyłącznie wówczas, gdy prowadzone są w stosunku do określonych budynków lub ich części wymienionych w tym przepisie, w szczególności obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym. Zamówienie dotyczy świadczenia usługi przeglądu, serwisu i konserwacji systemów sygnalizacji włamania i napadu (SSWiN), systemów kontroli dostępu (SKD) oraz systemów telewizji dozorowej (CCTV) w obiektach Uniwersytetu Gdańskiego (w pozycjach od 57 do 81 formularza cenowego dotyczących Hotelu Asystenckich i Domów Studenckich). Zgodnie z przepisami ustawy o VAT, czynności takie jak przegląd czy serwis nie kwalifikują się do zastosowania obniżonej 8% stawki VAT. Jak już wyżej wyjaśniano przegląd i serwis i konserwacja nie są pojęciami tożsamymi. Tym samym na gruncie VAT preferencja w postaci stawki VAT 8% mogłaby dotyczyć wyłącznie konserwacji, przy czym musiałaby ona dotyczyć obiektów budowlanych lub ich części zaliczanych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Definicję budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym zawiera art. 41

ust. 12a ustawy o VAT. Zgodnie z jego treścią przez budownictwo objęte społecznym programem mieszkaniowym rozumie się obiekty budownictwa mieszkaniowego lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych, oraz lokale mieszkalne w budynkach niemieszkalnych sklasyfikowanych w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w dziale 12 oraz obiekty sklasyfikowane w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w klasie ex 1264 - wyłącznie budynki instytucji ochrony zdrowia świadczących usługi zakwaterowania z opieką lekarską

i pielęgniariską, zwłaszcza dla ludzi starszych i niepełnosprawnych, a także mikroinstalację,

o której mowa w art. 2 pkt 19 ustawy z 20.02.2015 r. o odnawialnych źródłach energii

(Dz.U. z 2026 r. poz. 68 ze zm.), funkcjonalnie z nimi związaną, z zastrzeżeniem ust. 12b

art. 41 ustawy VAT. W ramach budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym mieści się więc kilka różnych kategorii obiektów budowlanych. Przy czym

z perspektywy niniejszego odwołania istotne, że są to obiekty budownictwa mieszkaniowego lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych.

Na podstawie art. 2 pkt 12 ustawy o VAT, przez obiekty budownictwa mieszkaniowego rozumie się budynki mieszkalne stałego zamieszkania sklasyfikowane w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych („PKOB”) w dziale 11. Do obiektów budownictwa mieszkaniowego należy zatem zaliczyć: 1) budynki mieszkalne jednorodzinne (PKOB 111), 2) budynki o dwóch mieszkaniach i wielomieszkaniowe (PKOB 112), budynki zbiorowego zamieszkania (PKOB 113).

Zgodnie z PKOB klasa 113 obejmuje budynki zbiorowego zamieszkania, w tym domy mieszkalne dla studentów, dzieci i innych grup społecznych, np. internaty i bursy szkolne, domy studenckie, hotele robotnicze. Klasa ta nie zawiera innych hoteli, które zostały sklasyfikowane w dziale 12 jako Budynki niemieszkalne w klasie 121 Hotele i budynki zakwaterowania turystycznego.

Z art. 2 pkt 12 ustawy o VAT wynika, że ocena, czy dany obiekt jest budynkiem mieszkalnym, wymaga przeanalizowania

dwóch elementów:

1.należy sprawdzić, czy budynek został zaklasyfikowany do działu 11 PKOB np. w klasie 113 jako budynek zbiorowego zamieszkania, oraz

2.trzeba ustalić, czy ma on charakter obiektu przeznaczonego do stałego zamieszkania.

Odnosząc się do pierwszego z powyższych kryteriów należy mieć na uwadze, że dział 11 obejmuje budynki mieszkalne. Jednocześnie zgodnie z PKOB budynki mieszkalne to obiekty budowlane, których co najmniej połowa całkowitej powierzchni użytkowej jest wykorzystywana do celów mieszkalnych, przy czym „część mieszkaniowa” budynku mieszkalnego obejmuje pomieszczenia mieszkalne (kuchnie, pokoje wypoczynkowe, sypialnie), pomieszczenia pomocnicze, piwnice oraz pomieszczenia ogólnego użytkowania (np. wózkarnie, suszarnie).

W sytuacji, w której Zamawiający nie podał w SWZ informacji w zakresie całkowitej powierzchni użytkowej ani powierzchni części mieszkalnych, Odwołujący nie miał podstaw

dla określenia, że Hotele Asystenckie i Domy Studenckie, o których mowa w zamówieniu

w istocie powinny zostać zakwalifikowane do działu 11 PKOB. Zgodnie z zasadami konstrukcji podatku VAT stawki obniżone mogą zostać zastosowane wyłącznie wówczas, gdy istnieje

ku temu jednoznaczna podstawa.

W przypadku powstania wątpliwości co do charakteru budynku, w szczególności braku możliwości jednoznacznego ustalenia powierzchni użytkowej przeznaczonej na cele mieszkalne, podatnik powinien stosować stawkę podstawową VAT 23%. Odnosząc

się do drugiego kryterium, należy zauważyć, że pojęcie „stałego zamieszkania” nie zostało zdefiniowane ani w ustawie, ani w PKOB. Można jednak posłużyć się definicjami słownikowymi. Zgodnie ze Słownikiem języka polskiego PWN (www.sjp.pwn.pl) „mieszkać”

to «zajmować jakieś pomieszczenie i traktować je jako główne miejsce swojego pobytu».

Z kolei „stałe” oznacza «przez cały czas, bez przerwy». W ocenie Odwołującego ani Hotele Asystenckie ani Domy Studenckie nie spełniają warunku „stałego zamieszkania”, ponieważ ze swojej natury służą okresowym pobytom odpowiednio asystentów lub studentów wyłącznie na czas zajęć studenckich lub pracy na uniwersytecie. W tym samym czasie osoby

te dysponują zwykle innym miejscem stałego zamieszkania, do którego regularnie wracają w przerwach od nauki lub pracy.

Warto w tym miejscu wspomnieć, że w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. dotyczącym warunków technicznych budynków (Dz.U. z 2022 r., poz. 1225), w § 3

pkt 5 zdefiniowano pojęcie budynku zamieszkania zbiorowego jako budynek przeznaczony

do okresowego pobytu ludzi, w szczególności hotel, motel, pensjonat, dom wypoczynkowy, dom wycieczkowy, schronisko młodzieżowe, schronisko, internat, dom studencki, budynek koszarowy, budynek zakwaterowania na terenie zakładu karnego, aresztu śledczego, zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich, a także budynek do stałego pobytu ludzi,

w szczególności dom dziecka, dom rencistów i dom zakonny. Powyższa definicja potwierdza, że zarówno hotele, jak i domy studenckie powinny być traktowane jako miejsca okresowego pobytu, a nie stałego zamieszkania.

Niezależnie do powyższego, podkreślić należy, że traktowanie domów studenckich i innych podobnych budynków jako miejsc służących stałemu zamieszkaniu stanowiło w przeszłości przedmiot zainteresowania organów podatkowych. Odwołującemu znany jest szereg wiążących informacji stawkowych („WIS”) wydanych przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, w których organ podatkowy uznał, że akademiki i inne budynki zbiorowego zamieszkania nie stanowią budynków przeznaczonych do stałego zamieszkania i w związku nie dotyczy ich stawka VAT 8%. Dla przykładu, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej uznał za zasadną stawkę 23% VAT w następujących WIS:

1.WIS z 22 czerwca 2023 r., nr 0111-KDSB1-1.440.29.2023.8.WF wydana dla budynku internatu klasyfikującego się do PKOB 11, w którym organ stwierdził, że: budynek zamieszkania zbiorowego (dom studencki) z pomieszczeniami usługowymi

na parterze i garażem podziemnym, klasyfikowany do PKOB 11, zlokalizowany

na działce nie będzie przeznaczony do stałego zamieszkania, tym samym nie można go zaliczyć do obiektów objętych społecznym budownictwem mieszkaniowym,

2.WIS z 21 sierpnia 2023 r., nr 0111-KDSB1-2.440.138.2023.3.SM wydana dla budynku internatu klasyfikującego się do PKOB 11, w którym organ stwierdził, że: Internat nie jest miejscem stałego zamieszkania, a budynek związany jest z okresowym zamieszkaniem (...) w czasie trwania roku szkolnego od września do czerwca.

W związku z powyższym, ponieważ opisany we wniosku budynek klasyfikowany jest do działu 11 PKOB j nie jest budynkiem służącym do stałego zamieszkania, nie można go zaliczyć do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym, zatem właściwa stawka podatku od towarów i usług wynosi 23%,

3.WIS z 29 sierpnia 2023 r., nr 0111-KDSB1-1.440.182.2023.5.MSM wydana

dla budynku koszarowego klasyfikującego się do PKOB 11, w którym organ stwierdził, że: opisany we wniosku budynek klasyfikowany jest do działu 11 PKOB i nie jest budynkiem służącym do stałego zamieszkania, tym samym nie można go zaliczyć

do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym, zatem właściwa stawka podatku od towarów i usług wynosi 23%.

Ponadto Odwołujący podkreśla, że na gruncie prawa podatkowego utrwalona jest zasada, zgodnie z którą ulgi, zwolnienia oraz preferencyjne stawki podatkowe jako wyjątki

od konstytucyjnej zasady powszechności i równości opodatkowania podlegają wykładni ścisłej. Oznacza to, że ich zastosowanie jest dopuszczalne wyłącznie w przypadkach jednoznacznie określonych w przepisach prawa, bez możliwości posługiwania się wykładnią rozszerzającą lub analogią.

W odpowiedzi na odwołanie z 11 maja 2026 r. Zamawiający zaprzeczył twierdzeniom Odwołującego i wniósł o oddalenie odwołania.

Po przeprowadzeniu rozprawy Izba, uwzględniając dokumentację przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w tym w szczególności

treść SWZ, jak również biorąc pod uwagę oświadczenia i stanowiska Stron

zawarte w odwołaniu i pismach procesowych, a także wyrażone na rozprawie, ustaliła

i zważyła, co następuje.

Izba stwierdziła, że nie została wypełniona żadna z przesłanek ustawowych skutkujących odrzuceniem odwołania, wynikających z art. 528 Pzp.

Przystępując do rozpoznania odwołania, Izba ustaliła wystąpienie przesłanek z art. 505 ust. 1 Pzp, tj. istnienie po stronie odwołującego interesu w uzyskaniu zamówienia oraz możliwości poniesienia przez niego szkody w wyniku kwestionowanych czynności zamawiającego.

Izba przeprowadziła dowód z dokumentacji postępowania oraz dokumentów złożonych przez Strony.

Mając na uwadze powyższe Izba merytorycznie rozpoznała zarzuty odwołania, uznając, że zasługuje ono na uwzględnienie.

Izba ustaliła, co następuje:

Stan faktyczny sprawy nie był sporny między Stronami. Spór sprowadzał się do oceny stawki VAT właściwej dla przedmiotu zamówienia określonego od numeru 57 do numeru 81 formularza cenowego.

Dla oceny zarzutów kluczowe znaczenie miało uzasadnienie czynności odrzucenia oferty Odwołującego, które Zamawiający upublicznił 16 kwietnia 2026 r.:

„Zgodnie z rozdziałem XV pkt 2 SWZ, Zamawiający wymagał, aby Wykonawca wypełnił załącznik nr Ia do SWZ - formularz cenowy, według poszczególnych wierszy i kolumn, podając:

- 1) cenę jednostkową NETTO za usługę kwartalną - kolumna 5,
- 2) stawkę podatku VAT wyrażoną w procentach - kolumna 6,
- 3) kwotę podatku VAT- kolumna 7 (iloczyn ceny jednostkowej NETTO za usługę kwartalną z kolumny 5 i stawki podatku VAT z kolumny 6),
- 4) cenę jednostkową BRUTTO za usługę kwartalną — kolumna 8 (suma ceny jednostkowej NETTO za usługę kwartalną z kolumny 5 i kwoty podatku VAT z kolumny 7),
- 5) cenę BRUTTO za łączną liczbę usług kwartalnych — kolumna 9 (iloczyn liczby usług kwartalnych z kolumny 4 i ceny jednostkowej BRUTTO za usługę kwartalną z kolumny 8),
- 6) sumaryczną wartość cen BRUTTO za usługi w jednym kwartale z kolumny 8: Łączna cena brutto za usługi w jednym kwartale (suma wartości z wierszy od 1 do 81 z kolumny 8) — wiersz 82,
- 7) sumaryczną wartość cen BRUTTO za usługi kwartalne w całym okresie trwania umowy z kolumny 9: Łączna cena brutto za usługi kwartalne w całym okresie trwania umowy (suma wartości z wierszy od 1 do 81 z kolumny 9) — wiersz 83.

Wypełniony załącznik nr Ia do SWZ, stanowi ofertę, zgodnie z postanowieniami rozdziału XI pkt 5 SWZ.

Wykonawca złożył ofertę zawierającą załącznik nr Ia do SWZ - formularz cenowy, jednakże

w złożonym formularzu cenowym - załączniku nr Ia do SWZ, wskazał stawkę podatku VAT

w wysokości 23% dla wszystkich pozycji (od 1 do 81), w tym również dla pozycji od 57 do 81 formularza cenowego, tj. dla Hoteli Asystenckich i Domów Studenckich.

W związku powyższym, Zamawiający, w dniu 13.10.2025 r., pismem nr L.dz. 5B10.1428.2025.MK, w oparciu o art. 223 ust. 1 Pzp, wezwał Wykonawcę do udzielenia wyjaśnień i wskazania podstawy obliczenia stawki podatku VAT dla pozycji od 57 do 81 formularza cenowego — załącznika nr Ia do SWZ, szczególnie w świetle art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 11

marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 775 z późn. zm.), w tym załącznika nr 3 do tej ustawy.

Wykonawca w dniu 16.10.2025 r. złożył Zamawiającemu wyjaśnienia, w których oświadczył m. in., że zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o VAT podstawową stawką tego podatku jest stawka 23%. Stosowanie tej stawki ma charakter ogólnej reguły, a w przypadku wątpliwości odnośnie wysokości opodatkowania zastosowanie znajdzie właśnie stawka podstawowa. Skorzystanie ze stawek preferencyjnych i zwolnień nie jest obowiązkiem podatników, lecz ich uprawnieniem, wraz z konkluzją, iż Wykonawca wskazał prawidłowo stawkę podatku VAT.

Zamawiający wskazuje, że w SWZ nie zostały określone właściwe stawki podatku VAT

w odniesieniu do żadnych z pozycji określonych w załączniku nr 1a do SWZ — formularzu cenowego.

Określenie prawidłowej stawki podatku VAT leżało w gestii Wykonawcy, a Zamawiający miał obowiązek dokonania oceny prawidłowości jej zastosowania przez Wykonawcę. W związku

z tym Zamawiający miał obowiązek ocenić prawidłowość stawek podatku VAT zastosowanych przez Wykonawcę.

W tym celu Zamawiający dokonał stosownej analizy prawnej i podatkowej. Na jej podstawie, Zamawiający wskazuje, iż prawidłowa stawka podatku VAT dla pozycji od 57 do 81 formularza cenowego — załącznika nr 1a do SWZ wynosi 8%.

Jak wskazuje się w wyroku Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 24.08.2023 r. (sygn. akt KIO 2307/23) konsekwencją niedochowania wymaganej staranności i złożenia oferty zawierającej wycenę świadczenia z zastosowaniem nieprawidłowej stawki podatku VAT jest ziszczenie

się przesłanki odrzucenia oferty, opisanej w art. 226 ust. 1 pkt 10 Pzp., jako błąd w obliczeniu ceny. Stawka VAT jest bowiem elementem cenotwórczym, zatem posłużenie się przez Wykonawcę nieprawidłowo określonym elementem kalkulacji ceny stanowi o wystąpieniu błędu w obliczeniu ceny.

Jak wynika ze stanowiska Krajowej Izby Odwoławczej w wyroku z dnia 06.12.2021 r. (sygn. akt KIO 3404/21) Wykonawca ma obowiązek zastosować prawidłową stawkę VAT, tj. taką, jaka wynika z obowiązujących przepisów. Tym samym nie jest uprawnieniem Wykonawcy dokonanie wyboru stawki VAT przy kalkulacji ceny ofertowej. W konsekwencji zastosowanie przez Odwołującego stawki VAT 23% zamiast 8% było niedopuszczalne. Odwołujący w świetle obowiązujących przepisów podatkowych obowiązany był do zastosowania do obliczenia ceny brutto stawki 8%, a zastosowanie stawki podstawowej stanowiło błąd w obliczeniu ceny.

Ponadto Zamawiający wskazuje, iż naczelną zasadą dotyczącą stawki podatku VAT jest,

iż każda czynność powinna być uznawana za samodzielną i niezależną i jako taka powinna stanowić odrębny przedmiot opodatkowania. Wyjątek w tym zakresie dotyczy świadczeń kompleksowych, w przypadku których przyjmuje się, że mamy do czynienia ze świadczeniem głównym i świadczeniami pomocniczymi, które łącznie ze świadczeniem dominującym stanowią nierozdzielalną całość i jako takie podlegają opodatkowaniu taką stawką VAT jaka jest właściwa dla świadczenia głównego. W ocenie Zamawiającego, czynności serwisu

i konserwacji systemów SSWiN, SKD, CCTV w obiektach Uniwersytetu Gdańskiego, o których mowa w pozycjach od 57 do 81 formularza cenowego — załącznika nr 1a do SWZ, dotyczących Hotelu Asystenckich i Domów Studenckich, są czynnościami samodzielnymi i niezależnymi

i stanowią odrębny przedmiot opodatkowania. Nie są to świadczenia pomocnicze, które łącznie ze świadczeniem dominującym stanowiłyby nierozdzielalną całość.

Dodatkowo, w przypadku, gdy Wykonawca, który przyjął w ofercie nieprawidłową stawkę podatku VAT, w okolicznościach, gdy Zamawiający nie określił w dokumentach zamówienia prawidłowej stawki podatku VAT (a tak jest w rozpatrywanym przypadku), takiej omyłki

nie da się poprawić na podstawie przepisów art. 223 ust. 2 pkt 2 Pzp (...).

Mając na uwadze powyższe Zamawiający wskazuje, że Wykonawca złożył ofertę

z zastosowaniem, nieprawidłowej stawki podatku VAT dla pozycji od 57 do 81 formularza cenowego — załącznika nr 1a do SWZ, dotyczących Hotelu Asystenckich i Domów Studenckich.

W związku z powyższym Zamawiający odrzuca ofertę Wykonawcy na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 10 Pzp, gdyż zawiera błędy w obliczeniu ceny”.

Izba podkreśla, że nie jest jej rolą ustalanie prawidłowej stawki VAT w postępowaniu. Zadanie to w pierwszym rzędzie ciąży na zamawiającym, a Izba w zakresie podniesionych zarzutów odwołania dokonuje sprawdzenia prawidłowości takiej czynności. Tym samym wykazanie prawidłowej stawki VAT w postępowaniu jest jedną z okoliczności, które podlegają obowiązkowi udowodnienia przez strony postępowania odwoławczego.

Porównując argumenty podniesione przez Strony Izba uznała, że Odwołujący miał słuszość twierdząc, że jego oferta została niezasadnie odrzucona z postępowania, przy czym podkreślenia wymaga, że ocena ta ma zastosowanie wyłącznie w granicach twierdzeń Zamawiającego. Izba nie przesądza tym samym, że oferta Odwołującego jest prawidłowa, wskazuje jedynie, że w granicach podniesionych argumentów, Zamawiający nie miał podstaw, by ofertę odrzucić.

Uzasadnienie odrzucenia oferty w zakresie przyczyn decyzji Zamawiającego sprowadza się do prostego stwierdzenia, że stawka przyjęta przez Odwołującego jest nieprawidłowa. Nie sposób było ustalić przyczyn, dla których Zamawiający tak stwierdził. Stanowisko Zamawiającego ujawniło się dopiero w szerszym zakresie dopiero na etapie postępowania odwoławczego. Zamawiający na poparcie swojego stanowiska wskazał na szereg interpretacji indywidualnych (podobnie, jak Odwołujący na poparcie własnego), nie wykazując, że rzeczywiście mogą one zostać uznane za pomocne w sprawie. Zamawiający wskazał również, że dotychczasowe, analogiczne postępowania na taki sam przedmiot zamówienia potwierdzają, że to stawka VAT przyjęta przez Zamawiającego jest prawidłowa. Zamawiający nie złożył jednak na tą okoliczność żadnego dowodu, mimo, że w ocenie Izby taki dowód

w pełni mieścił się w możliwościach Strony.

W konsekwencji rozstrzygnięcie sporu sprowadziło się do „zważenia” argumentów. Stanowisko zaprezentowane przez Odwołującego, oparte w całości na interpretacji przepisów podatkowych zostało przez Izbę uznane za wiarygodniejsze, a to skutkowało uwzględnieniem odwołania.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do wyniku sprawy

na podstawie art. 575 Pzp oraz w oparciu o przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 30 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowych rodzajów kosztów postępowania odwoławczego, ich rozliczania oraz wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania

(Dz. U. z 2020 r. poz. 2437).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Przewodniczący